

Sygn. akt V ACa 907/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Koźma
Sędziowie:	SA Artur Lesiak SO del. Mariusz Struski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Magdalena Tobiasz - Ignatowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. J.

o wydanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 6 września 2013 r. sygn. akt I C 282/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 907/13

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. wniósł o nakazanie pozwanemu A. J., aby wydał mu przedmioty stanowiące jego własność w postaci:

- ciągnika rolniczego marki (...), typ (...), rok produkcji (...), nr silnika (...), nr seryjny (...), nr rejestracyjny (...),
- rozsiewacza nawozów marki A. (...), typ (...) dwufunkcyjny, rok produkcji (...), nr seryjny (...).

Ponadto domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

Strona powodowa w uzasadnieniu podała, że w dniu 17 kwietnia (...) roku zawarła z pozwanym umowę pożyczki na kwotę 290.367,50 zł. Dla zabezpieczenia spłaty pożyczki przez pozwanego strony w dniu 22 grudnia (...) roku podpisały umowę przewłaszczenia, zgodnie z którą powód stał się właścicielem powyższych ruchomości. Strony zastrzegły w tej umowie, że w przypadku spłaty pożyczki traci ona moc i następuje zwrotne przeniesienie prawa własności. Z uwagi na brak terminowej spłaty rat pożyczki powód wypowiedział pozwanemu umowę żądając zwrotu całości pożyczonej kwoty oraz przedmiotów przewłaszczenia. Do chwili obecnej pozwany nie wydał powodowi powyższych ruchomości stanowiących jego własność. W dalszej części powód wskazał, że swoje roszczenie opiera na treści art. 222 § 1 kc.

Pozwany A. J. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że w jego posiadaniu pozostają przedmioty objęte sporem. Sprzęt ten został przewłaszczony na powoda z uwagi na pobraną pożyczkę. W ocenie pozwanego, skoro umowa pożyczki została wypowiedziana, to również nie jest aktualna umowa przeniesienia prawa własności maszyn rolniczych. W tej sytuacji ruchomości objęte tą umową mogą być jedynie przedmiotem egzekucji. Zdaniem pozwanego nie może on równocześnie spłacać pożyczki i wydać maszyn. Ponadto ich wydanie pozbawi go możliwości kontroli wyceny tych przedmiotów.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 6 września 2013 r. sygn. akt(...) nakazał pozwanemu, aby wydał powodowi następujące przedmioty:

ciągnik rolniczy marki (...), (...), rok produkcji (...), nr silnika (...), nr seryjny: (...), nr rejestracyjny: (...)

rozsiewacz nawozów marki A. (...), typ:dwufunkcyjny, rok produkcji (...), nr seryjny: (...);

oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.867 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd a quo wydanie wyroku poprzedził ustaleniem, że umową z dnia 17 kwietnia 2009 roku nr (...) powód (...) S.A. w W. udzielił pozwanemu A. J. pożyczki w wysokości 290.367,50 zł. Spłata tej kwoty miała nastąpić w terminach i w wysokościach wskazanych w tabeli stanowiącej załącznik do umowy. Strony postanowiły, że pożyczkodawca będzie mógł żądać natychmiastowego zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami między innymi gdy pożyczkobiorca opóźnia się w spłacie rat pożyczki (...)

W celu zabezpieczenia zwrotu kwoty pożyczki powód zastrzegł sobie prawo ustanowienia jednego lub kilku zabezpieczeń. Jednym ze sposobów zabezpieczenia wskazano przewłaszczenie mienia pożyczkobiorcy wskazanego przez pożyczkodawcę (...). Powód wypłacił kwotę pożyczki pozwanemu.

Umową z dnia (...), w celu zabezpieczenia spłaty powyższej wierzytelności, pozwany przeniósł na powoda własność ruchomości w postaci między innymi ciągnika rolniczego(...), rok produkcji (...), nr silnika (...), nr seryjny (...), nr rejestracyjny (...) oraz rozsiewacza nawozów (...) dwufunkcyjny, rok produkcji (...), nr seryjny (...), z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli zabezpieczona wierzytelność zostanie spłacona w określonym w umowie pożyczki terminie, przeniesienie własności traci moc i następuje zwrotne przeniesienie własności rzeczy na pozwanego.

Na skutek niedotrzymania warunków umowy przez pozwanego, pismem z dnia 25 lutego 2010 roku powód wezwał go do spłaty istniejących zaległości wynikających z zawartej umowy pożyczki w terminie siedmiu dni z zastrzeżeniem, iż w przypadku braku wpłaty umowa pożyczki zostanie wypowiedziana w trybie natychmiastowym, zaś ruchomości odebrane. Pozwany nie odebrał przesyłki w terminie. Kwota zaległości nie została uregulowana.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2010 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu całej kwoty pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 17 kwietnia 2009 roku wraz z odsetkami. W razie nieuregulowania wierzytelności powód zażądał oddania ruchomości będących przedmiotem umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie. Następnie powód dwukrotnie wezwał pozwanego do oddania sprzętów rolniczych będących jego własnością.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przedstawione przez powoda dokumenty, których wiarygodność nie budziła żadnych wątpliwości, albowiem zostały one sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla tego typu dokumentów. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez drugą stronę postępowania.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego(...), albowiem wniosek ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, której przedmiotem było roszczenie o wydanie. Tym samym zmierzał on jedynie do niezasadnego przedłużenia niniejszego postępowania, czemu w myśl art. 6 kpc Sąd zobowiązany jest przeciwdziałać.

Sąd meñti przeprowadzając ocenę prawną żądania pozwu wskazał, że w rozpoznawanej sprawie powód opierał roszczenie na podstawie art. 222 § 1 kc i domagał się wydania mu opisanych w pozwie maszyn rolniczych, które są jego własnością na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie zawartej do umowy pożyczki z dnia 17 kwietnia 2009 roku, a znajdując się w posiadaniu pozwanego.

Treścią przewidzianego w art. 222 § 1 kc roszczenia windykacyjnego, zwanego też roszczeniem wydobywczym, jest przyznane właścicielowi żądanie wydania oznaczonej rzeczy przez osobę, która włada jego rzeczą. Jego istota polega na przywróceniu właścicielowi władztwa nad rzeczą. Tym samym służy ochronie podstawowego atrybutu prawa własności. Obiegowo określa się je jako roszczenie nieposiadającego właściciela przeciwko posiadającemu nie właścicielowi. Żądanie wydania rzeczy musi mieć swoje źródło w prawie własności. Legitymowanym do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym jest więc właściciel rzeczy, na którym – w myśl art. 6 kc - spoczywa ciężar udowodnienia swojego prawa. Biernie legitymowanym jest natomiast osoba, która faktycznie włada cudzą rzeczą bez

podstawy prawnej, przy czym powód musi także wykazać, że osoba ta fizycznie włada jego rzeczą, bowiem okoliczność ta stanowi przesłankę skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 05.03.2013 roku, 1 ACa 1208/12, LEX nr 1311995, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.03.2009 roku, IV CSK 437/08, LEX nr 492159).

Przenosząc powyższe uwagi natury ogólnej na kanwę niniejszej sprawy Sąd I instancji stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód za pomocą dokumentów w postaci umowy pożyczki z dnia 17 kwietnia 2009 roku oraz umowy przeniesienia prawa własności na zabezpieczenie z dnia (...) wykazał swoje prawo własności do ruchomości objętych sporem. Pozwany przeniósł własność ciągnika rolniczego i rozsiewacza nawozów na powoda, w celu zabezpieczenia spłaty wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki. Fizycznie pozostały one w posiadaniu pozwanego, co nie było kwestionowane. Umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie miała utracić moc z chwilą zwrotu pożyczki zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy z dnia 17 kwietnia 2009 roku, co było równoznaczne ze zwrotnym przeniesieniem prawa własności na pozwanego. Jednakże A. J. nie wywiązał się ze swojego zobowiązania. Nie regulował w wymaganych terminach należności z tytułu zawartej umowy pożyczki. Takie postępowanie pożyczkobiorcy w myśl (...)z dnia 17 kwietnia 2009 roku stanowiło podstawę do wypowiedzenia tejże umowy i żądania natychmiastowego zwrotu pożyczonej kwoty. Pozwany nie zastosował się do wezwania wystosowanego przez powoda w tym względzie. Nie oddał też ruchomości, które stały się własnością pożyczkodawcy. Sąd zaznaczył przy tym, że pozwany przyznał, iż ruchomości objęte sporem znajdują się w jego posiadaniu. Zatem przesłanki wskazane w art. 222 § 1 kc zaistniały w niniejszej sprawie, zaś pozwany nie udowodnił, aby przysługiwało mu skuteczne względem właściciela prawo do władania określonymi w pozwie maszynami rolniczymi.

W przekonaniu Sądu Okręgowego nie ma racji pozwany podnosząc, iż wypowiedzenie umowy pożyczki pociągnęło za sobą utratę mocy obowiązującej przez umowę przewłaszczenia ruchomości. Umowa ta ma swoje źródło w umowie pożyczki, jednakże nie jest ona nierozzerwalnie związana z faktem udzielenia pożyczki. Wypowiedzenie pierwotnego kontraktu nie pociągało za sobą utratę mocy obowiązującej przez umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie. Jak to wynika wprost z umowy z dnia (...), miała ona utracić moc tylko w przypadku spłaty całej pożyczonej kwoty zgodnie z warunkami określonymi w umowie pożyczki. Pozwany nie wypełnił tego zobowiązania, wobec tego powód pozostaje

właścicielem przedmiotowych ruchomości. Okoliczność ta pozwoliła mu na skuteczne domaganie się wydania rzeczy określonych w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 222 § 1 kc nakazał pozwanemu, aby wydał powodowi : ciągnik rolniczy marki (...), (...), rok produkcji (...), nr silnika (...), nr seryjny (...), nr rejestracyjny (...), rozsiewacz nawozów marki A (...), typ (...) dwufunkcyjny, rok produkcji (...), nr seryjny (...) (punkt 1 wyroku).

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z racji tego, iż pozwany przegrał niniejszy proces, Sąd Okręgowy na podstawie wyżej przytoczonego przepisu i § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. 2013 r., poz. 490) zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 8.867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 wyroku). Na powyższą sumę składały się kwoty: 5.250 zł - opłata od pozwu, 3.600 zł - wynagrodzenie pełnomocnika i 17 zł - opłata od pełnomocnictwa.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany, który wywiódł apelację. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił nie wyjaśnienie istotnej okoliczności tj. że w dniu 19 stycznia 2011r. wydany został nakaz zapłaty p-ko pozwanemu z powództwa powoda na kwotę 301.928,22zł. utrzymany w mocy przez SO w B. wyrokiem z dnia 27 lutego 2012r. sygn. akt (...). Tym samym brak jest podstaw do orzekania o wydanie ruchomości z uwagi na powstanie innego tytułu wykonawczego obejmującego wierzytelność z pożyczki. Umowa przewłaszczenia nie powinna być brana pod uwagę, wydanie przedmiotów spowoduje istnienie nadal nakazu zapłaty, a nie wiadomo jaka jest wartość maszyn.

Mimo sprzedaży maszyn na pozwanym będzie nadal ciążył dług z nakazu. Pozwany podniósł, że żądał przeprowadzenia dowodu z akt SO w B. w sprawie(...)ale Sąd I instancji nie ustosunkował się do niego. W konsekwencji tak postawionych zarzutów skarżący wniósł jak rozumieć o zmianę zaskarżonego wyroku i nieuwzględnienie powództwa. Na rozprawie apelacyjnej pozwany podniósł zarzut zatrzymania ruchomości do czasu rozliczenia nakładów poczynionych na rzecz pozwanego, nadto zarzucił nieważność postępowania z powodu braku udziału w procesie żony pozwanego, z którą zawierano także umowę pożyczki zabezpieczoną przewłaszczeniem oraz żądał przeprowadzenia dowodu z faktur na okoliczność związaną z poczynionymi przez siebie nakładami na ruchomości objęte pozwem.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację żądała jej oddalenia jako bezzasadnej i zasądzenie zwrotu kosztów, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcie, jak i wnioski wywiedzione z przeprowadzonego postępowania dowodowego były prawidłowe. Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za swoje wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu I instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocenę prawną.

Wbrew opinii apelacji materiał dowodowy zebrany przez Sąd Okręgowy był kompletny. Strona pozwana zarzuciła Sądowi I instancji brak wyjaśnienia wartości maszyn z powodu nieuwzględnienia jej wniosku dowodowego o powołanie biegłego (...), ale podkreślenia wymaga, że oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego pozwanego nie zostało obwarowane zwróceniem przez pełnomocnika tej strony na podstawie art. 162 k.p.c. uwagi sądowi na uchybienia przepisom postępowania przez wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Powyższe uniemożliwia stronie pozwanej powołanie się na tego rodzaju uchybienie w dalszym toku postępowania. Ponadto przydatność dowodowa oddalonego wniosku dowodowego z punktu widzenia art. 227 k.p.c. była żadna.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Przypomnieć należy pozwanemu, że strony procesu i tylko one (na dokumentach załączonych do pozwu brak jest podpisu małżonki pozwanego) zawarły dwie umowy. Pierwsza umowa pożyczki z dnia (...) nr (...) dotyczyła udzielenia przez powoda pozwanemu A. J. pożyczki w wysokości 290.367,50 zł. W celu zabezpieczenia zwrotu kwoty pożyczki powód zastrzegł sobie prawo ustanowienia jednego lub kilku zabezpieczeń. Jednym ze sposobów zabezpieczenia wskazano przewłaszczenie mienia pożyczkobiorcy wskazanego przez pożyczkodawcę. W celu zabezpieczenia spłaty powyższej wierzytelności zawarta została druga umowa z dnia (...), w ramach której pozwany przeniósł na powoda własność ruchomości dochodzonych pozwem, z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli zabezpieczona wierzytelność zostanie spłacona w określonym w umowie pożyczki terminie, przeniesienie własności traci moc i następuje zwrotne przeniesienie własności rzeczy na pozwanego.

Umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie zawarta pomiędzy stronami jest konsekwencją istnienia w prawie cywilnym zasady swobody umów. Należy zauważyć, że umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie zawierała postanowienie o pozostawieniu rzeczy we władaniu pozwanego w charakterze biorącego w użyczenie do czasu całkowitej spłaty (por. par. 3 pkt 1 umowy k. 20v). Z tego powodu prawo zatrzymania podniesione przez pozwanego na rozprawie apelacyjnej nie mogło odnieść skutku w postaci osłabienia roszczenia powoda. Prawo takie nie przysługuje dłużnikowi gdy obowiązek wydania rzeczy wynika z umowy najmu, dzierżawy i użyczenia (art. 461 § 2 k.c.). Przyjmuje się, że uprawnienie wierzyciela jest tak silne, iż ustawodawca nadał mu pierwszeństwo przed ochroną dłużnika (zob. A. RembIELiński (w:) Kodeks..., s. 449). Uważa się również, poszukując ratio legis wyłączeń od prawa zatrzymania, że w tych sytuacjach ustawodawca uznał, iż interes wierzyciela przemawiający za wydaniem rzeczy jest silniejszy niż interes dłużnika w uzyskaniu zaspokojenia lub zabezpieczenia jego roszczeń związanych z rzeczą i przeważa nad potrzebą szczególnej ochrony dłużnika (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 335; W. CzachóRSki, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 313). Jednocześnie strony w kontrakcie nie postanowiły inaczej, choć mogły, stąd niemożność powołania się na prawo zatrzymania przez pozwanego na podstawie jego jednostronnego oświadczenia woli. Dlatego na rozprawie apelacyjnej Sąd II instancji oddalił również wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z faktury na okoliczność poczynienia nakładów na przedmioty objęte sporem, uzasadniony podniesionym zarzutem zatrzymania, skoro wniosek dowodowy zgłoszony w tej merze pozostawał nieistotny dla rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 227 k.p.c.

Dalej przypomnieć należy pozwanemu, że jego obowiązkiem było wydać powodowi rzeczy po wygaśnięciu stosunku powierniczego wskutek niezrealizowania bezspornie wierzytelności w terminie. Nie wykonanie tego obowiązku powodowało narażenie dłużnika, który w takim przypadku utracił tytuł prawny do władania rzeczą, na wytoczenie p-ko niemu powództwa windykacyjnego opartego na art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Dla wyniku postępowania nie miało także znaczenia odwołanie przez pozwanego do kwestii istnienia jakoby dwóch tytułów wzajemnie się wykluczających, tj. opartego na zobowiązaniu z umowy pożyczki, w tym wypadku chodziło o nakaz zapłaty utrzymany w mocy wyrokiem SO w B. wydanym w sprawie (...) oraz o tytuł oparty na żądaniu wydania rzeczy w niniejszej sprawie, który według pozwanego pozwoli powodowi na zbycie ruchomości bez konsekwencji dla wierzytelności z umowy pożyczki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wątpliwości pozwanego wynikały z obawy o sposób rozliczenia wierzytelności objętej nakazem zapłaty w sytuacji jednoczesnego zaspokojenia się z rzeczy przewłaszczonych, a w konsekwencji poniesienie obowiązku finansowego ponad uprawnienie wierzyciela wynikającego z zaciągniętego przez pozwanego zobowiązania. Z tych racji pozwany podnosił zupełnie nieskutecznie zarzut, że wypowiedzenie umowy pożyczki spowodowało wygaśnięcie umowy przewłaszczenia. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił nieprzydatność tego rodzaju twierdzeń.

Wskazać należy, że Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1995r. podkreślił, że w razie braku umownych warunków i sposobu zaspokojenia się wierzyciela z przewłaszczonej rzeczy, wierzyciel będzie mógł zaspokoić swoją wierzytelność -według swego wyboru- w każdy sposób, który nie będzie sprzeczny z treścią stosunku prawnego

łącącego strony, umową lub zasadami współżycia społecznego. Pozwany nie uwzględnił jednak, że w przypadku zawartej umowy przewłaszczenia strony precyzyjnie określiły sposób w jaki wierzyciel będzie zaspokajając swoją wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki w przypadku sprzedaży przedmiotu przewłaszczenia oraz regulację dotyczącą wygaśnięcia zobowiązania, gdyby cena zbycia była wyższa od sumy zabezpieczonej wierzytelności, (por par 10 umowy przewłaszczenia k. 22). Ponadto względem powoda chroni pozwanego uprawnienie do wniesienia powództwa przeciw egzekucyjnego (art. 840k.p.c.). Z tych racji, bez znaczenia dla wyniku sprawy pozostało pominięcie przez Sąd Okręgowy wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy (...) SO w B..

Nie mogło w końcu odnieść zamierzonych skutków podniesienie argumentu braku działania w sprawie żony pozwanego. Podkreślenia wymaga, że z umów zawieranych z powodem przez apelującego, które stanowią podstawę zgłoszenia żądania wydania rzeczy wynika, iż pozwany działał samodzielnie jako prowadzący Gospodarstwo Rolne (k. 17, k. 20).

Charakter zobowiązań, które w niniejszej sprawie pozwany zaciągał nie kwalifikuje ich jednocześnie jako te, które dla swej ważności wymagały zgody małżonki pozwanego (por. art. 37 § 1 k.r.o.).

Ponadto na podstawie art. 36 § 3 zd. pierwsze k.r.o. pozwany samodzielnie zarządza przedmiotami majątkowymi służącymi mu do prowadzenia działalności zarobkowej. Nie może on bez zgody drugiego małżonka dokonywać wobec tych przedmiotów tylko czynności prawnych objętych art. 37 § 1 k.r.o. (tak np. M. Łączkowska, Prowadzenie przedsiębiorstwa należącego do majątku wspólnego małżonków w świetle nowych przepisów k.r.o., PPH 2005, nr 4, s. 9; P. Wójcik, Zarząd majątkiem..., s. 32; M. Nazar (w:) System Prawa Prywatnego, t. 11, (...), s. 331-332; J. Pisuliński, O potrzebie reformy przepisów regulujących stosunki majątkowe między małżonkami, TPP 2012, nr 2, s. 206).

Powyższe oznacza, że w sprawie zobowiązań będących podstawą dochodzonego powództwa, pozwany mógł działać samodzielnie i być indywidualnie pozywanym, gdyż nie zachodzi w sprawie po stronie pozwanej współuczestnictwo konieczne. Z tego też względu, Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw faktycznych i prawnych dla ochrony małżonki pozwanego nie dopuścił do udziału w sprawie(...)(k. 15li nast. w zw. z k. 177). Jednocześnie w tym miejscu zasygnalizować należy, że pismo pozwanego z dnia 19 lutego 2014r. zostało zwrócone na rozprawie w trybie art. 207 § 3 i 7 k.p.c. przy zast. art. 390 § 1 k.p.c.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Apelacyjny uznał apelację pozwanego jako polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu a quo i z tego powodu, orzekł o jej oddaleniu. (art. 385 k.p.c.).

Wynik postępowania apelacyjnego determinował obowiązek poniesienia przez pozwanego kosztów przeciwnika procesowego, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika powoda (art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. , art. 390 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. przy zast. § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. 2013 r., poz. 490). Obowiązki pozwanego poniesienia tych kosztów nie sprzeciwiała się okoliczności zwolnienia apelującego od kosztów sądowych. Przyczyny usprawiedliwiające ubieganie się przez stronę o zwolnienie od kosztów sądowych nie wyłączają działania ustanowionej w art. 98 § 1 k.p.c. reguły, że ten kto przegrał spór zwraca koszty procesu temu, czyje racje zostały uznane za słuszne. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie znalazł okoliczności, które kwalifikowane jako "wypadek szczególnie uzasadniony" uzasadniałyby uwolnienie strony pozwanej od obowiązku zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 102 k.p.c. Strona reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wnosząc apelację od niekorzystnego dla siebie orzeczenia Sądu I instancji musiała liczyć się z konsekwencjami procesowymi ewentualnej przegranej i miarkować czy argumenty apelacji faktycznie minimalizują powyższe ryzyko. Skoro pozwany wywiódł apelację nie podnosząc w istocie żadnych nowych okoliczności to zdawał sobie sprawę z konsekwencji. Tym samym dał powód do zastosowania podstawowej reguły orzekania o kosztach procesu przewidzianej w art. 98 k.p.c.